

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOSS WOOD
Nuo Kalėdų iki Kalėdų

2020 spalio-gruodis

BOSTONO MEILĖS ISTORIJOS

Joss Wood

**NUO KALĖDŲ
IKI KALĖDŲ**

Dviejų knygų serija
„*Bostono meilės istorijos*“
Antra knyga

Versta iš Joss Wood, Hot Christmas Kisses, 2018

© Joss Wood, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0652-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Prologas

Kalėdos prieš metus

Devono provincijoje, už trijų tūkstančių mylių nuo namų Bostone, Masačusetso valstijoje, Didžėja Vinston pasidailino kaštoninės ir sidabro spalvos suknelę ir pasisuko į kompiuterio ekraną.

Dvi geriausias jos draugės Derbė ir Džulė Brogan drybsojo ant sofos Džulės kabinete Masačusetse, priešais ant stalelio buvo padėti puodeliai kavos. Kaip įprasta, trumpam per Kalėdas sustabdydamos savo verslą, metų pabaigą jos ketino atšvęsti vakariene su darbuotojais.

- Perduokite visiems nuo manęs linkėjimų ir pasakykite, kad linkiu smagių atostogų.

Neišgirdusi linkėjimo Derbė išsprogino akis, bet Didžėja nekreipė dėmesio. Ji stengėsi, tikrai labai stengėsi, tačiau žodžiai įstrigo gerklėje. *Laimingų Kalėdų! Smagių švenčių! Ho, ho, ho...* Ne, ji taip negalėjo. Didžėja puikiai gebėjo kalbėtis apie paklausą arba sutarčių terminus, maržas ir įplaukas, bet gruodį išgyvendavo mikčiodama ir užsikirsdama. Per šventes - cha! - jausdavosi tarsi vėl būtų aštuonerių: vieniša, persigandusi ir susikrimtusi, kad tėvai jos nemyli.

Didžėja žinojo, kad sesės mielai padiskutuotų apie šį jos priešiškimą, tačiau tema, kaip ir daug kitų, neliečiama.

Ji žavėjosi dvynėmis, tačiau buvo tikra, kad nuo mylimų žmonių privalo būti atokiau. Atstumas – jos saugusis tinklas, gelbėjimosi virvė ar liemenė. Ji visuomet saugojosi nutoldama. Šis būdas tiko vaikystėje ir paauglystėje, tad kokia prasmė strategiją keisti dabar?

Derbė pakreipė galvą į šoną.

– Šita suknelė nuostabiai tinka prie tavo tamsių plaukų ir akių, Didžėja.

Džulė pritardama linktelėjo.

– Tau tinka ryškios spalvos. Bet juk žinai – turint tokią figūrą tiktų viskas.

Didžėja tuo abejojo.

Nors dvynės laikė ją patrauklia, ji pati tebematė ištįsusią tamsiaplaukę paauglę, kuri gėdijosi savo šviesiaplaukės mėlynakės motinos. Fenela nenoriai pripažino, kad Didžėja gana protinga, bet per aukšta, per daug išstypusi ir jai trūksta žavesio. Taip Fenela sakydavo būdama geros nuotaikos.

Didžėja stengėsi neprisiminti žodžių, kuriuos ši išrėkdavo supykusi.

– Kokius batelius ausiesi? – paklausė Derbė.

– Savo *Jimmy Choos*, kuriuos mygai nusipirkti

aną savaitę.

Didžėja linktelėjo į gundančius sidabrinius batus ant lovos.

- Tai... - nutęsė Derbė, - kada atvažiuos Matas?

Didžėja atsiduso susierzynusi.

- Neatvažiuos.

- Paliko tave? Graži Kalėdų dovanėlė.

Džulė - įsikūnijęs sarkazmas.

Didžėja iškvėpė. Derbė su Džule nesuprato, kad jos ir Mato Edvardso susitikimai pagal poreikį jiems abiem tiko - jau šešerius metus. Atsižvelgdami į darbo grafiką, jie susitikdavo kokiam vakarui ar savaitgaliui. Tuomet Didžėja pamiršdavo savo gyvenimą, nustumdavo į šalį skaičius ir pelno lenteles, pinigų cirkuliacijos bėdas ir savikainos prognozes. Su Matu ji leisdavo sau būti kitočiai, energingai ir jausmingai, džiaugtis linksmybėmis.

Nei ji, nei Matas nieko nesitikėjo, ir Didžėja įsisažmonino faktą, kad, nors ši situacija užsitęsė ne vienus metus, jų sutartis laikina.

Jie nejuto ryšio vienas su kitu, juos siejo tik gero sekso troškimas, keli juokeliai ir nereikloje draugijoje ramiai prabėgantis laikas. Daugiau jai nė nereikėjo. Partnerio, vaikino ar nuolatinio meilūžio neieškojo. Kai paliko tėvas ir atstūmė Fene-

la, Didžėja negalėjo ištiesti savo sudaužytos širdies jokiam žmogui, kad jis nepasirtų. Ši trapų organą ji labai saugojo.

Spontaniški savaitgaliai su Matu ją visiškai tenkino, bet vakar jis atstūmė ją, pasakęs, kad, nors ir Kalėdos, jam reikia likti Nyderlanduose ir konsultuoti skausme paskendusį, labai skriaudžiamą klientą. Nes Matas – fantastiškos sėkmės lydimas žmogaus teisių advokatas, todėl *skriaudžiamas* galėjo reikšti, kad klientas yra politinis pabėgėlis, kalintis už grotų, arba tai galėjo būti iš protėvių žemių išspirta aborigenų gentis, kartu netekusi savo kultūros ir gyvenimo būdo.

Faktas, kad jo geidulingai nusiteikusi meilužė norėjo pasprukti nuo Kalėdų, nesumenkino susirūpinimo laužomais tarptautiniais įstatymais.

Didžėja pagalvojo, kad galėtų praleisti draugės vestuves, tačiau tai reikštų, kad teks ištvirti Kalėdas Bostone. Fui. Būti vestuvių šventėje per Kūčias vis tiek mažesnė blogybė iš dviejų galimų.

Dvynės ekrane tebelaukė atsakymo. Taip, tiesa, jos juk klausinėjo, kodėl neatvažiavo Matas.

– Mes suprantame, kad darbas visuomet pirmiausia. Jis privalo nuveikti kažką nepaprastai svarbaus.

Ir nieko neveikia su ja.

Didžėja papūtė lūpas, žvilgterėjo į laikrodį ek-rano kampe ir atsiduso.

- Gal jau laikas užsitepti makiažo, kitaip pavė-luosiu į ceremoniją bažnyčioje.

Derbė mostelėjo į suknelę.

- Pirmiausia nusivilk ją. Juk nenori išsiterlioti kosmetika.

Geras patarimas. Jos draugės nuo darželio lai-kų, todėl Didžėja ramiai galėjo išsirengti joms matant. Kur kas sudėtingiau apnuoginti vidinį pasaulį. Didžėja atsargiai nusitraukė suknelę per galvą ir padėjo ant lovos.

Džulė švilptelėjo.

- Pakelianti liemenėlė, siaurikės, aukštakulniai. Edvardsas nenumano, ką pražiopsos.

- Pritariu.

Tas balsas.

Didžėja pasuko galvą į duris. Širdis – tas kvailas daiktas – apsvirtė krūtinėje kūliais.

Matas, petimi atsirėmęs į durų staktą, atrodė toks pat gundantis kaip visada – ir be jokių pas-tangų. Aukštas šviesiaplaukis ryškiomis žaliomis akimis ir įdegęs lyg banglentininkas – turėdamas tokį veidą ir kūną galėtų reklamuoti saulę, jūrą ir seksualumą. Jis buvo visai nepanašus į aštraus proto sėkmės lydimą advokatą.

Didžėjai perdžiūvo burna, ji vos susilaikė nepuolusi prie jo ir nenuplėšusi drabužių. Beviltiškai troško nutempti lininį švarką nuo pečių ir nuplėšti tamsiai mėlynus iki kaklo susegiotus baltinius. Toliau – odinis diržas, negaišdama atsegiotų džinsų sagas. Jis Didžėjos delne būtų karštas ir kietas...

Visuomet taip būdavo. Matui reikėdavo tik pažvelgti į ją neįtikėtinai žaliomis akimis ir Didžėja iš ramios ir santūrios moters per kelias sekundes virsdavo beprote. Ji Mato nemylėjo – po šimts, juk vos jį pažįsta, bet troško jo burnos, jo rankų ant savo kūno.

Gerai, susiimk. Dėl Dievo meilės, būk rami.

– Maniau, kad nespėsi, – tarė Didžėja ir susiraukė, kad balsas nuskambėjo džiaugsmingai.

Taip, visai nepanašu į ramiąją Vinston.

Ji žvilgterėjo į suknelę ant lovos, pagalvojo, kad reikėtų apsivilkti, bet paskui tik gūžtelėjo. Kam vargintis? Matas yra matęs visa, ką ji turi, ir tikrai ne kartą.

Jis įėjo į kambarį gracingai, kaip sugeba ne visi dideli vyrai.

– Mano klientas vėlavo.

Matas priėjo prie jos, pakėlęs ranką priglaudė jai prie veido, nykščiu perbraukė apatinę lūpą. Jis

pažvelgė žemyn ir Didžėja pajuto karštą žvilgsnį ant mažučio trikampėlio apačioje ir ant tokios pat lengvabūdiškos liemenėlės. Nuo jo akyse spindinčios aistros ją apėmė ekstazė ir žvėriškas geismas. Pasijutus geidžiamai tokio seksualaus vyro, kaskart jos gyslomis išsiliedavo saulės šviesa.

- Gražūs drabužiai, Dilana Džeine, - sududeno Matas, kai jų akys pagaliau vėl susitiko.

Be motinos, jis buvo vienintelis, vadinantis ją visu vardu, tik Mato lūpose jis skambėjo kaip glamonė, o ne kaip keiksmazodis.

- Labas.

Susipynusiu liežuvio ji sugebėjo suregzti tik tą trumpą žodelį.

- Ir tau labas, - Matas palenkė galvą ir tarsi dvejodamas palietė jos lūpas - kaip visada.

Didžėja nenumanė, kodėl jis delsia, bet patiko ta laukimo akimirka, įžiebianti nekantrumą. Taip, ji beviltiškai troško jo prisilietimo, bet kartu norėjo tai pratęsti kuo ilgiau. Pirmas bučinyš po ilgo išsiskyrimo visuomet išskirtinis.

Galų gale ją palietė sumanios Mato lūpos, saldžios ir gundančios, kaskart naujos ir kartu tokios pažįstamos. Vėliau bučiniai taps nesuvaldomi, bet šis buvo švelnus ir vis dėlto toks pat jaudi-

nantis iki sielos gelmių, kaip ir tai, kas įvyks vėliau.

Kalbant apie vėliau...

Prireikė visos valios, kad Didžėja atplėštų nuo jo lūpas, patrauktų rankas nuo plačios šiltos krūtinės.

- Jei greitai neapsirengsime, pavėluosime į vestuves.

- Taip, išeiti iš kambario tu turi maždaug penkiolika minučių, tada į bažnyčią dar spėsi anksčiau už nuotaką.

Didžėja aiktelėjo išgirdusi dalykišką Derbės balsą. Ji žengė žingsnį į šoną ir pro Mato ranką pažvelgė į kompiuterio ekraną. Draugės tebebuvo čia, abi atrodė susirūpinusios. Didžėja apsidžiaugė, kad bučiuojantis jos matė tik Mato nugarą ir tikrai dėmesio vertą užpakaliuką.

- Labas, Matai, - pasisveikino Derbė.

Matas suspaudė nosies tiltelį, išpūtes akis dėbtelėjo į Didžėją. Liūdnai šyptelėjęs atsigręžė ir pažvelgė į ekraną.

- Sveikos, damos.

- Gerai, kad spėjai atvažiuoti pačiu laiku, - karčiai burbtelėjo Džulė.

Matas tik išdidžiai kilstelėjo smėlio spalvos antakį. Tada priėjo prie stalo, pažvelgė į ekraną ir

nusišypsojo.

- Viso, damos.

Užvožęs kompiuterį atsisuko į Didžėją.

- Pasiilgau tavęs.

Didžėja pakreipusi galvą pažvelgė jam į akis ciniškai abejodama, ar tik taip Matas nesitiki jos prikalbinti į lovą. Tačiau jo žvilgsnis buvo nuoširdus, akys spindėjo atvirumu. Be to, Matas nesigriebia prievartos. Jei Didžėja nesutinka, jis tuojau pasitraukia. Matas neverkšlena, nemaldauja ir neverčia.

Be to, abu suprato, kad vos išvydusi jį tarpduryje Didžėja mielai būtų šokusi su juo į lovą.

- Tu, pusnuogė ir su gundančiais apatiniais, esi geriausia mano Kalėdų dovana, - Matas nubraukė ant kaktos užkritisią plaukų sruogą ir užkišo jai už ausies. Lūpos nepritariamai šyptelėjo. - Bet man nedrąsu prisipažinti, kad pasprukau iš kabineto norėdamas spėti į lėktuvą ir nuo tos akimirkos visą laiką skubėjau. Bijoju pavėluoti, todėl nesustojau ir nenusipirkau prezervatyvų. Tu juk neturi kokio vieno?

Didžėja papurtė galvą. Mėšlas. Matas nė karto nesimylėjo su ja be apsaugos.

- Po galais. Nėra prezervatyvų. Gal važiuokime į bažnyčią, o jų nusipirksime vėliau?

Po velnių, ne.

- Arba tiesiog nesustokime... - Didžėja perbraukė pirštais kietą lytį, apgraibomis ėmė ieškoti kelnių užsegimo.

Matas sudejavo.

- Dilana Džeine, oralinio neužteks. Noriu būti tavyje. Einu, nupirksiu keletą jų ir sugrįšiu. Mes pražiopsosime ceremoniją, bet priėmime vis tiek galėsime dalyvauti.

Išgirdusi jo kimų nusivylusį balsą Didžėja atlyžo.

- Aš geriu tabletes, Matai. Esu švari, nes nuo paskutinio mūsų susitikimo nebuvo jokio kito, o jei ir tu...

Matas linktelėjo.

- Taip, ir aš, - jis pabučiavo ir atsitraukė. - Ar galiu tavimi pasitikėti, Dilana Džeine? Nebus jokių staigmenų?

Jei artimiau ją pažinotų, neklausinėtų. Žinoma, jų laikas kartu - nuostabus, karštas ir laukinis, bet tikrovėje ji visai ne tokia. Bostone ji nesieltgia neapgalvotai ir negali pakęsti netikėtumų. Jos gyvenimas sustyguotas, tvarkingas, nenukrypsantis į šoną.

Apie kūdikį svajoja Derbė, o ne ji.

- Žinoma, Matai, - Didžėja numovė jo kelnes ir

trumpikes, apglėbė pirštais tvirtą lytį ir priglaudusi lūpas prie Mato burnos sukuždėjo: – Ateik, Matai, ir taip ilgai užgaišome.

Matas nebedvejojo, greitai patraukė jos kelnaites į šoną. Slystelėjo į vidų, sustingo ir paguldė ją ant lovos. Prisiderindama prie jo, Didžėja suprato, kad jis stengiasi būti džentelmenas – visada turi tikslą pirmą kartą pamylėti lėtai ir pagarbiai. Jai nereikėjo nei vieno, nei kito, Didžėja troško karštai, stipriai ir greitai.

– Matai, noriu suliepsnoti, – kankinamai sušnabždėjo Didžėja.

Matas atsistūmė ir lėtai pajudino klubus. Didžėja tyliai sudejavo ir jis nusišypsojo.

Jis turėjo visą šypsenų repertuarą nuo suglumusios iki mieguistos, bet ši jai patiko labiausiai: priminė ir piratą, ir bažnytinio choro berniuką, bet buvo ypač nuodėminga.

– Tuomet įbrėžkime degtuką, Dilana Džeine.

Matas pakišo rankas jai po klubais, kilstelėjo, įsiveržė į ją ir katapultavo tiesiai į karštą, iki baltumo įkaitusią liepsną, kurios ji taip ilgai troško.

Nedaug trūko ir Didžėja vos nesukuždėjo sau „Laimingų Kalėdų“ ....